

GYAKORLATI PEDAGÓGIA

1941.

NEVELÉSÜGYI FÜZETEK

április

4. füzet

ÜNNEPEL A KERTEM.

Megérkeztek az égi fényjelek!
 Új szél dúdolja ezt az éneket:
 — Szép fák, ti szent cselédek, éljete!
 Éledjete: gyökér, törzs, ágbogak!
 Fehér menyasszonyruhás lányokat
 A legszebb nászra öltöztessetek!
 Élesszétek a legszebb éltet,
 Tavasznak titkát, tarka sok csodát,
 Ti, almafák, körték és lila orgonák!

S mozdult a kertem minden bokra, fája.
 A dermedtséget sorra mind lerázta
 S mint áldottméhű, szép édesanyák:
 Ontják a sok-sok szüzi éleket,
 Bimbót, virágot, szent testvéreket.

A százhusz fámon százezer virág!
 S az mind, mind vágyat rejteget.
 Hogy hozzásímul a másik virághoz...
 Akár az ember: úgy susog, szeret.
 Pillangók, méhek, kis bogárkezek
 Ingyen hordják az üzeneteket.
 S a kis virágok boldogok nagyon.
 Hintáztatnak a gyenge gallyakon.
 Az ágyuk: illat. Vánkosuk: a Nap.
 S mikor a vágyuk csacska esőkba kap:
 Kacag a kertem minden bokra, fája,
 Tavasznak titka, sok ezer csodája,
 Remeg a boldog, habfehér virágba'.

Virágzó fáim hogyha sorra járom,
 Az Égbe hív a hitem és az álmom...
 Virágos fáim sátora alatt
 Fejem lehajtom. Áldlak Istenem,
 Hogy végigmentél dermedt kertemen.
 Hogy kincset szórtál tegnapiomra, mámmra,

Vigyázva lépek, el amerre jártál,
 Az almafáknál és az orgonáknál...
 A langyos, drága földre térdelek
 S imádom, áldom minden léptedet!

Móra László.

A szociális szeretetről.

Soha még annyi szó nem esett a szociális szeretetről, mint éppen napjainkban. Szinte önkéntelenül is felvetődik a kérdés, hogyan, eddig nem ismerték az emberek ezt a fogalmat, érzést: szociális szeretet? Talán ez is korunk találmánya? Hamar megadhatjuk rá a feleletet, mint annyi más sok fogalomra, amelyet csak poraiból támasztottunk fel, csupán nevét változtattuk meg: ez a fogalom sem új, hanem csak kissé megfeledkeztünk róla vagy nem gondoltunk rá.

Maga a szó — valljuk meg őszintén — kissé kesernyés mellékíze miatt nem valami tetszetős fülünknek. De ez nem változtat a lényegen. Az első, aki hangoztatta Földünkön: az isteni Megváltó, maga az Ur Jézus volt. Egész élete ezt a szociális szeretetet példázta. Azóta sok száz esztendő múlt el, sokszor felfénylett a szociális szeretet eszménye az emberiség előtt, máskor, — talán többször — viszont aláhanyatlott a feledésbe, hogy azután nagysokára valaki ismét felfedezze s elénk állítsa: mint megváltó eszmét.

Természetes, hogy aki társaságban, társadalomban él, annak ismernie kell azt a társadalmat, bele kell illeszkednie abba, s a maga cselekedeteit hozzá kell alkalmaznia, idomítania, mert a társadalomban élő ember nem önmagáé.

A nemzet maga is nagy szociális egység. Meg kell tanulnunk tehát a benne való életet.

A legelső, amit meg kell állapítanunk: az igazi szociális nevelés az *önzetlenségre* való neveléssel kezdődik. Enélkül nem nevelhetünk senkit a közösség, társadalom vagy az állam számára. Ez a közérdek szem előtt tartása, az egyéni érdek fölé való helyezését jelenti. Bizony ez nagyon nehéz feladat, különösen korunkban, amikor az önzés szinte öncélúvá lett az emberiség körében, s odaformálta a társadalmakat, hogy mindenki mástól vár, elvárja azt, hogy hasznára, segítségére legyen.

Éppen mivel nehéz feladat, kell már a gyermek-korban megkezdeni. Szülői tanítsák meg a gyermeket arra, hogyan kell társaságban viselkednie: állni, ülni, menni, enni, köszönni, beszélni, viselkedni, egyszóval szeretetreméltónak lenni. A első szoktatások ezekre vonatkoznak, s már ekkor rakjuk le a jó modor, a biztos fellépés, a helyes magatartás, a szeretetreméltó figyelem s mások megbecsülésének alapjait.